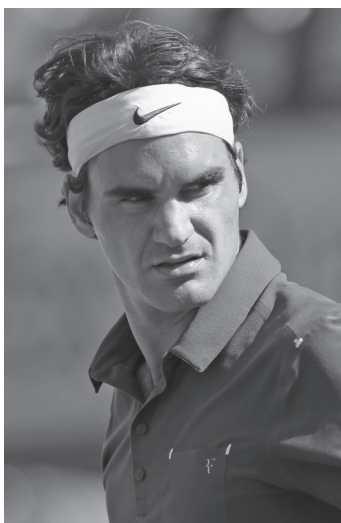


**ROGER  
FEDERER**





**ROGER**

**FEDERER**

În căutarea  
perfecțiunii

**RENÉ STAUFFER**

Traducere din germană de  
Irina Cristescu



**VICTORIA  
BOOKS**

The original title of this book is:

*Das Tennisgenie. Die Roger Federer Story*, by René Stauffer.

Copyright © 2007 & 2013 by Pendo Verlag in der Piper Verlag GmbH,  
München. All rights reserved.

© Publica, 2014, pentru ediția în limba română.

ISBN 978-606-8360-84-3

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**Stauffer, René**

**Roger Federer : în căutarea perfecțiunii** / René Stauffer ;

trad.: Irina Cristescu. - București : Publica, 2014

ISBN 978-606-8360-84-3

I. Cristescu, Irina (trad.)

796.342(494)

929 Federer,R.

VICTORIA BOOKS este un imprint al editurii PUBLICA

**EDITORI:**

Cătălin Muraru  
Silviu Dragomir

**REDACTOR:**

Silvia Dumitrache

**DTP:**

Florin Teodoru

**DIRECTOR EXECUTIV:**

Bogdan Ungureanu

**DESIGN:**

Alexe Popescu

**CORECTORI:**

Rodica Crețu  
Tudorița Șoldănescu

# CUPRINS

## **Prolog**

Întâlnirea cu un tânăr de cincisprezece ani .....	9
---	---

## **PARTEA ÎNTÂI: Cariera**

### **Anii copilăriei (1981-1998)**

1. Pe el nu l-a așteptat nimeni .....	19
2. Din Kempton Park la Basel .....	29
3. Un băiat descoperă tenisul .....	36
4. Dor de casă .....	46
5. Cel mai bun dintre juniori .....	56

### **Anii de ucenicie (1999-2003)**

6. Ascensiunea unui nou-venit .....	73
7. Antrenor nou, perspective noi .....	81

8. Experiența olimpică .....	87
9. După faptă și răsplată .....	94
10. Agitație în Cupa Davis .....	100
11. Bărbatul care l-a înfrânt pe Sampras .....	106
12. Taximetristul din Biel .....	111
13. O vizită în top 10 .....	115
14. Tragedie în Africa de Sud .....	121
15. Zori de zi în China .....	129
16. Turneele de Mare Șlem și blocajul mental .....	134

#### **Transformarea (2003-2004)**

17. O duminică magică .....	143
18. Un cadou neașteptat .....	152
19. Marile speranțe .....	159
20. Dueluri în Texas .....	164
21. Un final abrupt .....	171
22. Încununarea tuturor eforturilor .....	176

#### **Anii dominației (2004-2008)**

23. Numărul unu .....	183
24. Întoarcerea lui Samson .....	193
25. New York, New York .....	201

26. Goana după recorduri .....	206
27. Celălalt australian .....	213
28. Un adevărat campion .....	222
29. Urme proaspete în nisip .....	230
30. Trei bărbați la Cina Campionilor .....	236
31. O seară la Flushing Meadows .....	241
32. Salvatorul din Shanghai .....	248
33. Vânătoarea de fantome .....	254
34. Ghimpele din coastă – și revanșa .....	258
35. Doi prieteni noi de vază .....	267
36. Zecele perfect .....	275
37. Oaspetele de onoare din Loja Regală .....	282
38. Doi adversari prea puternici .....	290
39. Succes la dublu .....	298

### **Un tată de succes (2009–prezent)**

40. De-a v-ați ascunselea .....	305
41. O vară de poveste .....	309
42. Serii întrerupte și un bărbat nou .....	316
43. Momentele de glorie care îndulcesc așteptarea .....	324
44. Puncte de referință în vara secolului .....	332
45. Orizonturi noi .....	340

## **PARTEA A DOUA: Totul despre Roger**

Jucătorul: precum un cameleon .....	347
Adversarul: în pielea lui .....	358
Omul: simpatic, dar hotărât .....	368
Ambasadorul: într-o misiune nobilă .....	379
Antreprenorul: sub semnul hipopotamului .....	389
Favoritul presei: din cotidiene .....	408
Vedeta: în vizorul mass-mediei .....	416
Epilog .....	427

## **PARTEA A TREIA: Statistică, recorduri**

Rezultatele lui Roger Federer .....	433
Carierea lui Federer, pe scurt .....	471
Finale .....	472
Recorduri și serii .....	477
Săptămâni pe primul loc .....	480
Cele mai multe titluri de Mare Șlem .....	481
Glosar .....	482
Indicele citatelor din presă .....	487



# Prolog

## Întâlnirea cu un tânăr de cincisprezece ani

Era 11 septembrie 1996. Fusesem însărcinat de *Tages-Anzeiger* să scriu, pentru ziua următoare, un text despre World Youth Cup, un fel de Cupa Davis pentru juniori, care tocmai avusese loc la Zürich, unde își avea redacția noastră sediul central. Eram sceptic. Să scriu o istorie despre un turneu în care jucau echipe de tineri de cincisprezece-șaisprezece ani pe care nu îi cunoștea nimeni? Pe cine ar fi interesat așa ceva? Era o obligație agasantă, cu care mă pricopsise Federația Elvețiană de Tenis, care își asumase cu bunăvoință organizarea turneului, la împlinirea a 100 de ani de existență a acestuia. Nu, în niciun caz nu avea să fie prea palpitant.

În această după-amiază însorită de sfârșit de vară l-am întâlnit pentru întâia oară, la baza sportivă și de agrement Guggach, pe Roger Federer. El juca undeva în spate, pe un teren secundar părăsit, înconjurat de plasă de sârmă. Cunoștințele mele de la Federație îmi spusese că joacă destul de bine, nimic de zis, dar că, uneori, poate deveni cam

agresiv. Tocmai împlinise cincisprezece ani, fiind, de fapt, prea tânăr pentru acest turneu. Referințele sale erau însă impresionante: câștigase deja cinci titluri naționale de master, era cel mai bun elvețian pe grupa de vârstă de până în șaisprezece ani și deja numărul 88 din țară.

Juca împotriva unui italian pe nume Nohuel Fracassi, despre care nu am mai auzit nimic după aceea. Fracassi era cu peste un an mai mare, era mai înalt și mai puternic și câștigase deja primul set când am ajuns eu în tribune. Atmosfera era cea dintr-un turneu nesemnificativ de club, erau vreo trei-patru spectatori și un arbitru, dar nu exista nici măcar un copil de mingi, jucătorii fiind obligați să și le adune de unii singuri. Am fost fascinat imediat de stilul elegant de joc al lui Federer. În cei cincisprezece ani de jurnalism de tenis văzusem deja câțiva jucători în ascensiune, apoi dispărând din peisaj – aici părea însă să se ivească un talent mai degrabă neobișnuit. Fără a părea că se străduiește prea mult, băiatul imprima mingilor o viteză atât de mare, încât adversarul său italian nu putea face altceva – chiar și pe acest teren lent de zgură – decât să se uite lung după ele. Loviturile câștigătoare date cu racheta sa neagră nu se auzeau practic deloc, mișcările îi erau suple și agile, iar stilul de joc armonios și ireproșabil din punct de vedere tehnic.

Nici tactica sa nu era mai obișnuită: nu se putea vedea nimic din tehnicile de siguranță larg răspândite ale vechii școli suedeze de tenis, care promiteau succesul pe terenurile acoperite cu nisip. Nu, pe Federer nu-l interesau pasele de pe linia din

spate: el încerca să câștige puncte cât mai rapid, prin orice metodă posibilă. Părea să stăpânească toate tipurile de lovituri, ceea ce, pentru juniorii de vârsta lui, era cât se poate de neobișnuit. La serviciu și la loviturile de forehand\*, tânărul jucător era maestru, dar și reverele și mingile sale înalte păreau ca scoase din manualul de tenis.

Roger Federer era, fără îndoială, un giuvaer neșlefuit. Eram uimit că nimeni nu mai spusese sau scrisese nimic despre el. Este oare posibil ca acest lucru să se fi întâmplat din cauză că, în mica Elveție, se vorbise în ultima vreme prea mult și în pripă despre tot soiul de talente scilicet, pentru a se constata, doar puțin mai târziu, că acestea nu făceau față confruntărilor internaționale? În fond, nu toți puteau fi un nou Günthardt, Hlasek sau Rosset. Se prea poate însă și că, în Elveția, nu căuta pe atunci mai nimeni noi talente, dat fiind că această țară era, până la urmă, bine reprezentată în domeniul tenisului profesionist de campionul olimpic Marc Rosset și de tânără jucătoare aflată în plină ascensiune, în vârstă de aproape șaisprezece ani, Martina Hingis.

Un alt motiv putea însă fi și faptul că maturitatea sportivă a lui Federer contrasta puternic cu comportamentul acestuia dintre servicii. Era, nu încapă îndoială, un jucător temperamental. Chiar și în după-amiaza despre care vorbim aici, firea sa ieșea la iveală la cea mai mică greșeală. Ținea racheta lejer, mai tot timpul pregătită să îi zboare din mână. Vorbea sau, mai bine zis, se suduia

---

\* Lovitura de dreapta (n.r.).

neîntrerupt. „Duubel!“ [Idiotule!], își striga în dialectul din Basel, când mingile își ratau din scurt ținta. Obișnuia să se critice chiar și atunci când câștiga puncte, dar nu era mulțumit de cum jucase.

Nu părea să își dea seama de ceea ce se întâmpla în jurul său. Pentru el nu existau decât mingea, racheta și temperamentul său aprins. În rest, nimic. Se lupta în primul rând cu sine și mai puțin cu bravul italian, adversarul său de cealaltă parte a fileului. Acest joc dublu îl ducea la limitele disperării, astfel încât mi-am închipuit că, în ciuda avantajului său tehnic, avea să piardă.

M-am înșelat. Federer a câștigat partida cu 3-6, 6-3, 6-1.

Mai târziu am aflat că băiatul mai câștigase cu o zi înainte, în trei seturi, o partidă foarte disputată, care durase două ore. Adversarul său provenea din Australia și se numea Lleyton Hewitt, iar Federer reușise să apere o minge de meci, câștigând în final cu scorul de 4-6, 7-6, 6-4. Treizeci de spectatori își cumpăraseră în ziua aceea bilet să îl vadă, alături de cele patru persoane care aveau deja abonamente. Nimeni nu și-a dat seama că, în acest meci, se duelau doi dintre viitorii campioni ai lumii, care aveau să cucerească în curând cele mai importante titluri și care aveau să ocupe ani de-a rândul primele locuri din sportul lor. Și care aveau să se înfrunte în finalele celor mai însemnate turnee și pe cele mai mari arene din lume, în fața a milioane de telespectatori.

Am vrut să aflu mai multe despre Federer și i-am solicitat un interviu. Odată așezat în fața mea, la o masă de lemn aflată în vestiarul unei săli de

sport, el a reușit să mă surprindă din nou. Inițial, îmi fusese teamă că juniorul va fi stingherit în fața reporterului necunoscut al unei publicații naționale, răspunzându-i anevoios, în fraze de neutilizat. Ei bine, nu a fost cazul. Federer a început să vorbească plin de încredere în sine, cu un zâmbet șagalnic pe buze.

El mi-a povestit că modelul său era Pete Sampras și că se antrena de un an la centrul național de pe malul lacului Geneva. Apoi, că se număra, după cum se spunea, printre primii 30, 40 de tenismeni din grupa sa de vârstă. Că dorea să devină cel mai bun dintre cei buni, doar că era necesar să muncească mult în toate domeniile și să își îndrepte felul în care se comportă.

„Știi că nu am voie să mormăi și să urlu când îmi vine cheful. Îmi face rău, pentru că din cauza asta joc mai prost“, a recunoscut. „Pur și simplu nu îmi pot ierta nicio greșală, chiar dacă este normal să mai și greșești.“ Apoi s-a uitat în zare, zicând parcă doar pentru sine: „De fapt ar trebui să se poată să joci perfect!“

Să joace perfect: asta era forța care îl mâna în viață. Nu dorea neapărat să își învingă adversarii și să câștige trofee – chiar dacă, după cum a și recunoscut de altfel, îi plăcea ideea că ar putea deveni bogat și celebru. Instinctiv, pentru el calea era scopul, iar calea era reprezentată de încercarea de a lovi și de a trimite mingile perfect cu racheta sa. Părea posedat de ideea aceasta, ceea ce explica de ce se enerva atât de rău chiar și după schimburile de mingi câștigate. Obsesia lui nu era

dominarea adversarului, ci a mingii, pe care o iubea și o ura totodată.

Aspirațiile lui Federer erau înalte – prea înalte însă pentru a și le putea atinge în acel moment. În această relație tensionată dintre așteptări și realitate, sentimentele îi însoțeau fiecare mișcare. Părea să simtă ce posibilități stăteau ascunse în el și că putea face mult mai mult decât făcea deja, dar nu reușea încă să își transpună visurile în realitate.

Atitudinea sa neobișnuită a avut însă un efect secundar pozitiv. El nu își vedea adversarii ca pe niște rivali care voiau să-i ia pâinea de la gură, așa cum obișnuia să spună americanul Jimmy Connors, ci mai degrabă ca pe niște tovarăși pe un drum comun. Acest lucru l-a făcut să fie îndrăgit de colegii săi, care îi căutau compania plăcută. Pentru Federer, tenisul nu era un sport individual cu adversari care trebuiau intimidăți, ci o activitate comună de petrecere a timpului liber, cu prieteni care, la fel ca într-o mare echipă, urmăreau același țel.

Federer se enerva îngrozitor când făcea o greșală, dar era încă de pe atunci înzestrat cu darul de a putea privi lucrurile de la o oarecare distanță și de a se poziționa corect, odată ce focul trăirilor interioare se mai domolea. De-abia atunci reușea să își recunoască și punctele slabe. „Nu îmi place să mă antrenez. La antrenamente joc de obicei prost“, a observat el în cursul discuției noastre. „În partide sunt de două ori mai bun.“

Și replica asta m-a surprins: în timp ce mulți se blocau când lucrurile luau o turnură mai serioasă, Federer avea o mentalitate de campion. Această forță avea mai târziu să transpară în

cele mai importante partide și situații de joc, să îi înnebunească pe adversari și să îi permită mereu să scape din situații aparent fără ieșire, pentru a stabili unul dintre cele mai incredibile recorduri din istoria sportului: cele 24 de finale câștigate consecutiv în perioada iulie 2003 – noiembrie 2005, care au dublat recordul deținut de Björn Borg și John McEnroe.

Până la urmă, succesul lui Federer în acest World Youth Cup nu a avut nicio valoare. Echipa elvețiană, căreia îi lipsea un al doilea jucător puternic la simplu, dar și jucători rodați la meciurile de dublu, a terminat turneul pe locul al cincisprezecelea. Roger Federer a câștigat, dar Elveția a pierdut – un scenariu care avea să se repete în anii următori de mai multe ori la Cupa Davis. În tot cazul, temperamentalul jucător a primit un compliment frumos din partea șefului echipei australiene. „Are tot ce îi trebuie pentru a reuși în turneele de mai târziu“, a spus fostul jucător de top, care se ocupa la vremea aceea de Lleyton Hewitt.

În ceea ce mă privește, m-am întors în redacție cu suficient material pentru a scrie un articol simpatic. Avea să fie primul meu articol despre Roger Federer, dar nu și ultimul. Titlul era: „Trebuie să joci perfect“.





**PARTEA ÎNTÂI**

# Cariera



# Anii copilăriei (1981–1998)

## 1

### Pe el nu l-a așteptat nimeni

Zicala conform căreia fiecărui lucru măreț i se vede mai întâi umbra se potrivește tenisului mai bine decât oricărui alt sport. Din marea masă de juniori ambițioși, mai mult sau mai puțin talentați, promovați sau nu, care își caută calea spre succes, adevărații campioni se arată, de regulă, încă de foarte devreme.

Bunăoară, nu o să uit niciodată ziua din iunie 1984, când în centrul de presă supraaglomerat de la Wimbledon, colegul meu german Klaus-Peter, căruia toți îi spuneau KP, s-a repezit la mine, trăgându-mă după el. „L-am prins, l-am prins“, a strigat el. „Bombardierul roșu e aici!“

KP m-a scos din învălmășeala din All England Club și m-a dus până în colțul din sud-est, pe Terenul 13, unde domnea o oarecare agitație. Oamenii stăteau în picioare și își lungeau gâturile

pentru a putea vedea mai bine pe teren. Un junior cu părul roșu și ochi albaștri era pe cale să îl declaseze pe un anume Blaine Willenborg. Roșcovanul conducea cu 6-0, 6-0, iar jurnaliștii britanici căutau de zor să afle când fusese ultima oară când un jucător încheiase un meci la Wimbledon fără să piardă vreun ghem.

Adolescentul i-a scutit însă de probleme, pierzând patru ghemuri în cel de-al treilea set.

Puștiul era o forță a naturii, așa cum nu se mai văzuse până atunci, cu o forță a loviturilor incredibilă. Numele lui era Boris Becker, iar antrenorul german spunea despre el: „Ar înghiți și un șobolan pentru a-și îmbunătăți forehandul“. KP era entuziasmat. Becker, care trecuse deja prin turneul de calificare, a învins și în cea de-a doua partidă a turneului principal, ajungând în turul trei pe Terenul 2, cunoscut și sub numele de „Cimitirul Campionilor“, unde juca împotriva jucătorului american de top Bill Scanlon. În al patrulea set, s-a împiedicat, suferind leziuni grave ale ligamentelor, și a trebuit să fie scos pe targă de pe teren.

În seara acelei zile, KP și cu mine, aflați la barul hotelului Gloucester în care erau cazați jucătorii, l-am întrebat pe antrenorul său, Günther Bosch, cum se mai simțea băiatul. Bosch ne-a întins direct o cheie, zicându-ne: „De ce nu îl întrebați pe el?“

Ne așteptaserăm să găsim un junior cu nervii la pământ. Becker însă stătea în pat, se uita la televizor și își ignora piciorul bine pansat. Nici poveste de văicăreală, ba chiar dimpotrivă. „Ia uitați-vă, ăsta-s eu, ăsta-s eu“, a strigat el emoționat, arătând spre ecranul pe care tocmai rula un

rezumat al zilei de competiție. KP și cu mine ne-am uitat unul la celălalt, încuviințând din priviri: dacă neamțul acesta nu avea să reușească, atunci cine?

Un an mai târziu, Becker câștiga turneul de la Wimbledon, fiind cel mai tânăr jucător din toate timpurile care reușea o asemenea performanță.



La fel ca acest triplu câștigător al turneului de la Wimbledon, majoritatea starurilor mondiale ale tenisului au avut o intrare de răsunset pe scena acestui sport. Suedezul Stefan Edberg, unul dintre cei mai mari rivali ai germanului, a câștigat în 1983, pe când avea doar șaptesprezece ani, Marele Șlem la juniori: Australian Open, French Open, Wimbledon și US Open. Specialistul în servicii și voleuri a mai ajuns însă în acel an pe prima pagină a ziarelor din cauza unui accident tragic. La finala de pe Flushing Meadows, un arbitru de linie în vârstă de 60 de ani, pe nume Richard Wertheim, a fost lovit în vintre de una dintre mingile sale. El și-a pierdut echilibrul, a căzut și s-a lovit grav la cap, decedând după câteva zile.

Americanul John McEnroe avea doar optsprezece ani în 1977, când s-a calificat în trombă în semifinala de la Wimbledon, asigurându-și renumele și prin aparițiile neîngrijite și printr-o atitudine de irlandez temperamental. La prima participare la turneul de la Wimbledon, în 1973, un Björn Borg în vârstă de numai șaptesprezece ani ajungea în sferturile de finală, pentru ca, un an mai târziu, să câștige primul dintre cele

șase titluri obținute la French Open, iar după încă un an, să aducă Suediei victoria în Cupa Davis, cu douăsprezece victorii din douăsprezece meciuri jucate.

Iar lista poate continua. Pete Sampras de-abia împlinise nouăsprezece ani și se afla pe locul al doisprezecelea, când a câștigat US Open pe Flushing Meadows în 1990. El i-a învins atunci pe marii Ivan Lendl, John McEnroe și Andre Agassi, izbutind, grație servelor sale ultrarapide, 100 de ași, un număr nemaiîntâlnit până atunci. Datorită loviturii sale de dreapta formidabile, Andre Agassi se număra încă de pe la șaptesprezece ani printre primii douăzeci și ceva de jucători din lume. Suedezul Mats Wilander avea șaptesprezece ani în 1982, când a câștigat, încă de la prima sa participare, French Openul de pe Roland Garros, la fel ca spaniolul Rafael Nadal, în 2005, care împlinise nouăsprezece ani cu doar două zile înainte de începerea turneului.

Cât despre personalitățile tenisului feminin, acestea se afirmau încă de și mai timpuriu printre colegele lor de breaslă. Steffi Graf, cu cele 22 titluri obținute în cadrul turneelor de Mare Șlem și cea mai de succes jucătoare profesionistă din istorie, a ajuns în top 100 mondial când avea doar treisprezece ani. Tracy Austin, Andrea Jaeger, Monica Seles, Jennifer Capriati, Anna Kournikova, Martina Hingis, Maria Sharapova – cine nu le cunoaște pe fetele-minune ale terenului de tenis, care au atins recorduri la vârste fragede?

De Martina Hingis am auzit prima oară când aceasta avea nouă ani și mai apărea încă pe paginile

cu rezultatele sportive din ziarele locale cu numele de „Hingisova“. Și câte nu mi-a fost dat să aud despre ea! Un fenomen, un talent formidabil, al secolului chiar, care a îngenuncheat jucătoare de top. Ea se număra printre membrii exclusivistei caste a jucătorilor excepționali, care stârnesc interesul mapamondului înainte de a fi jucat măcar o partidă în turneele de profesioniști, ca, mai înaintea ei, Jennifer Capriati sau, după ea, surorile Williams, cele două Cenușărese provenite dintr-un cartier pauper din Los Angeles.

După ce Hingis câștiga, la doisprezece ani, turneul dedicat juniorilor de la Roland Garros, în tribune s-a iscat un du-te-vino teribil. Jucătoare, manageri, antrenori, reprezentanți ai mass-mediei – toți doreau să arunce o privire asupra acestui fenomen. Mark McCormack, fondatorul și longevivul director al mării agenții sportive International Management Group (IMG), se afla în tribune la fiecare partidă a ei, fascinat de jocul fetei.

Când, la finalul turneului, Martina Hingis și-a primit trofeul și buchetul de flori pe Terenul 2, Bud Collins, cel mai cunoscut comentator de tenis american (și nu doar datorită pantalonilor colorați pe care obișnuia să îi poarte), se afla și el la marginea terenului.

El m-a strigat peste capetele celor din public, spunându-mi: „Hei, Stauffer, cu fata asta o să-ți câștigi tu pâinea în următorii 20 de ani!“

Ce voia să spună omul de la *Boston Globe* și cât de multă dreptate a avut aveam să îmi dau seama abia mai târziu.

Un singur jucător de top poate schimba cu totul situația tenisului dintr-o țară, îmbunătățind, totodată, și situația jurnaliștilor de profil. KP avea să trăiască pe pielea lui, în cel mai extrem mod, această schimbare. Ani de-a rândul visase să poată să scrie despre un jucător german din top 10 mondial, unul pentru care să merite să se deplaseze la marile turnee la care acesta participa.

Dacă mai demult trebuise să se lupte pentru orice articol pe care îl dorea publicat, acum redacția îl asalta cu cererile.

„Le-am predat deja o mie de cuvinte“, ofta el în 1985, după victoria categorică a lui Becker la Wimbledon, „și tot nu le ajunge.“ De unde aveam să știu că și nouă, din Elveția, avea să ni se întâmple același lucru peste câțiva ani?



În cazul lui Roger Federer, lucrurile au stat puțin diferit. Și talentul lui a fost recunoscut încă de pe când era foarte tânăr, cu toate acestea, nu a fost niciodată considerat a fi un sportiv care va domina tenisul mondial! Mulți dintre cei care l-au cunoscut încă de pe vremea copilăriei sunt încă mirați de felul în care a evoluat. „Nu m-am gândit niciodată că va deveni numărul unu. Nu era un supraom, ci un simplu competitor, la fel ca toți ceilalți“, a spus Dany Schnyder, unul dintre cei mai mari rivali ai lui Federer din perioada sa de început.

Tenismenul profesionist Michael Lammer din Zürich, coleg cu acesta încă din copilărie, confirmă cele spuse de Schnyder: „Când avea



cincisprezece-șaisprezece ani, îți puteai da seama că era un mare talent. Dar de-abia la șaptesprezece ani, când a ajuns printre primii din categoria juniorilor, ne-am dat seama că avea stofă de campion“.

La partidele lui Federer din turneele de juniori, nu s-a aflat niciodată vreun Bud Collins în tribune, care să îi prevestească o carieră mondială. Când, la șaptesprezece ani, a câștigat titlul mondial la categoria juniori, jucând mai bine decât toți tinerii de optsprezece ani, acest lucru a atras atenția, dar nu a constituit o garanție pentru o carieră profesionistă de succes, la fel cum s-a întâmplat, de altfel, și când a câștigat titlul la juniori la turneul de la Wimbledon din 1998. Până când să trezească interesul mai larg al străinătății, aveau să mai treacă niște ani. Iar felul în care s-a vorbit și s-a scris despre el și despre primii ani ai săi petrecuți la profesioniști nu a fost întotdeauna unul pozitiv. Federer era considerat, într-adevăr, un talent de excepție, dar unul care nu se ridica la nivelul posibilităților sale, un *underachiever*\*, cum zic americanii. Ani de-a rândul a rămas cu eticheta „cel mai bun jucător fără un titlu de Mare Șlem“.

Nici în Elveția nu i se dădea mai multă atenție.

Când a apărut pe scena tenisului, succesele lui Federer au fost umbrite de cele ale Martinei Hingis, a cărei stea abia răsărise.

Când a început să crească și să se apropie de titlul de campion mondial la juniori, elvețianca cu doar 312 zile mai în vârstă ca el se afla deja la apogeul carierei. Ea câștigase, în 1997, trei dintre cele patru

---

\* Persoană care, deși are abilități într-un domeniu, rezultatele sale sunt sub așteptări și sub nivelul la care ar putea să ajungă (n.r.).

turnee de Mare Șlem și absorbise aproape toată atenția fanilor tenisului profesionist din Elveția. De ce să se mai preocupe de șansele unui junior talentat cu un viitor incert, dacă tot aveau numărul unu mondial la femei?

Așadar, nici măcar în Elveția nu se vorbea despre Roger Federer ca despre un posibil viitor număr unu mondial. Într-o țară în care schiorii erau regi, lumea se ferea să aibă așteptări prea mari de la un sport practicat pe tot globul. Iar ideea că pe teritoriul cuprins între lacurile Geneva și Konstanz ar putea apărea un nou Boris Becker sau Pete Sampras părea un vis îndrăzneț, de prea puțini închipuit. Acest lucru nu a constituit însă un dezavantaj pentru tânărul jucător, ba chiar dimpotrivă. El s-a putut dezvolta în tihnă, nefiind supus unor presiuni prea ridicate, nici din partea părinților și nici din partea opiniei publice. Cu toate acestea, el creștea într-un climat în care tenisul profesionist era ubicuu. La câțiva pași de casa părintească avea loc în fiecare toamnă turneul Swiss Indoors, unul dintre cele mai însemnate turnee pe teren acoperit din circuitul ATP, la care participau toate stelele tenisului mondial.

Mama lui Roger, Lynette, a contribuit timp de un deceniu la organizarea acestui turneu, iar el a fost acolo copil de mingi în 1994, fotografiindu-se, la treisprezece ani, alături de Jimmy Connors.

Tenisul profesionist nu era însă, în Elveția, un domeniu rezervat strict femeilor. Primele succese fuseseră înregistrate în anii '70 de Heinz Günthardt, un tenismen din Zürich, care, în urma victoriilor obținute ca junior în 1976, fusese celebrat – poate

cam din pripă – ca fiind noul Björn Borg. Într-o vreme când în Elveția nu prea mai știa nimeni ce înseamnă ATP (Association of Tennis Professionals), Günthardt câștiga, la șaptesprezece ani, turneele de juniori de la Paris și Wimbledon. Chiar dacă nu a confirmat așteptările publicului de-a lungul carierei sale de jucător profesionist, mai ales din pricina problemelor cu oasele șoldului, în 1978 a reușit o premieră la Springfield, fiind primul jucător care câștiga un turneu după ce părăsise inițial competiția încă din faza calificărilor. El reușise să se califice ca *lucky loser* la evenimentul principal, datorită unor jucători nevoiți să se retragă.

Mai târziu, Günthardt a ajuns în sferturile de finală la Wimbledon și la US Open, fiind considerat, ani la rândul, unul dintre cei mai buni jucători la dublu din lume.

După ce și-a încheiat cariera de jucător, el a antrenat-o pe Steffi Graf, ajutând-o să obțină douăsprezece titluri de Mare Șlem.

Dar, chiar și după Günthardt, Elveția s-a aflat aproape permanent pe unul dintre primele 30 de locuri ale tenisului mondial.

Lui Günthardt i-au urmat Jakob Hlasek, care a ajuns până pe locul șapte, apoi Marc Rosset. Campion olimpic în 1992, Rosset a fost unul dintre modelele lui Federer. Acest jucător din Geneva ocupa în mod constant, la jumătatea anilor '90, una dintre primele 20 de poziții, fiind de altfel și cel care a dus Elveția – în 1992 – în singura sa finală de Cupă Davis.

Rosset a fost unul dintre primii care au recunoscut potențialul lui Federer. „El are tot ce îi